

Дело C-58/24

**Резюме на преюдициалното запитване на основание член 98, параграф 1
от Процедурния правилник на Съда**

Дата на постъпване в Съда:

26 януари 2024 г.

Запитваща юрисдикция:

High Court (Висш съд, Ирландия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

21 декември 2023 г.

Жалбоподатели:

NE

MY

HJ

XF

WB

UV

VK

JU

RJ

DZ

Ответници:

An Bord Pleanála (Национален орган по устройство на територията, Ирландия)

Minister for Housing, Local Government and Heritage (Министър на жилищното строителство, местното самоуправление и културното наследство)

Ирландия

Attorney General (Главен прокурор)

Заинтересована страна:

Drumakilla Limited

Предмет на спора в главното производство

Производството е за осъществяване на съдебен контрол във връзка с оспорване на законосъобразността на издадено разрешение за дерогация, за да се улесни предложеното строителство на жилищни сгради и свързаните с тях дейности в Delgany, графство Wicklow, Ирландия.

Предмет и правно основание на запитването

- 1 Актът за преюдициално заключение се отнася до тълкуването на член 16, параграф 1 от Директива 92/43/ЕИО на Съвета от 21 май 1992 година за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна (ОВ L 206, 1992 г., стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 109) и на член 11 от Директива 2011/92/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда (ОВ L 26, 2012 г., стр. 1), доколкото се отнася до тази разпоредба.
- 2 Правното основание на запитването е член 267 ДФЕС.

Преюдициални въпроси

- 3 Петте преюдициални въпроса са следните:
 - 1) Следва ли от член 11 от Директива 2011/92, тълкуван в светлината на принципа за широк достъп до правосъдие по член 9, параграф 2 от Орхуската конвенция, че когато проект по смисъла на член 1, параграф 2, буква а) от Директива 2011/92, за който е подадена молба за разрешение за осъществяване („първично разрешение“), не може да бъде осъществен, без преди това възложителят да е получил друго разрешение („вторично разрешение“), и когато органът, компетентен да издаде първичното разрешение за такъв проект, запазва възможността да оцени въздействието на проекта върху околната среда по-строго, отколкото това е направено във вторичното разрешение, това вторично разрешение (ако бъде издадено преди първичното

разрешение) трябва да се разглежда като част от процедурата по издаване на разрешение за осъществяване за цели, различни от тези, свързани с обхвата на въпросите, които трябва да бъдат разгледани или оценени съгласно Директива 2011/92, както по принцип, така и когато вторичното разрешение е решение, прието съгласно член 16, параграф 1 от Директива 92/43, което разрешава на възложителя да се отклони от приложимите мерки за защита на видовете, за да осъществи проекта?

- 2) Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен, следва ли от член 11 от Директива 2011/92, тълкуван в светлината на принципа за широк достъп до правосъдие по член 9, параграф 2 от Орхуската конвенция, че национална правна уредба относно датата, от която започва да тече срокът за оспорване на валидността на решение, прието съгласно член 16, параграф 1 от Директива 92/43 („вторично разрешение“), трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска този срок да започне да тече преди датата на издаване на съответното разрешение за осъществяване („първично разрешение“), както по принцип, така и в случай че i) проектът е бил предмет на предвиденото в член 4, параграф 2, буква а) от Директива 2011/92 разглеждане на всеки отделен случай и/или ii) преценката по член 4, параграф 5 за целите на първичното разрешение е направена след издаването на вторичното разрешение и едновременно с решението за издаване на първичното разрешение, и/или iii) производството по оспорване на валидността на вторичното разрешение не съдържа никакво основание за оспорване на съответното първично разрешение чрез позоваване на твърдяната невалидност на вторичното разрешение, и/или iv) жалбоподателят не е подал молба за удължаване на срока за обжалване на вторичното разрешение, каквато се изисква от националното право в случай на закъсняло оспорване при липса на разпоредба от правото на Съюза, която да предвижда обратното?
- 3) Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен и ако отговорът на втория въпрос е отрицателен, следва ли от Директива 2011/92, тълкувана в светлината на член 47 от Хартата на основните права и/или на принципа на широк достъп до правосъдие по член 9, параграф 2 от Орхуската конвенция, че предвиденият в националното право на държава членка срок за предприемане на действия за упражняване на право по тази директива, трябва да бъде разумно предвидим, но не е необходимо да бъде изрично посочен в законодателството по член 11, параграф 2 от Директива 2011/92 и/или в предоставената на обществеността практическа информация относно достъпа до административни и съдебни процедури за преразглеждане по член 11, параграф 5 от Директива 2011/92, и/или да бъде определен от националната съдебна практика по окончателен и сигурен начин, така че отговорът на втория въпрос не се засяга от предвиждането в националното право на държава членка на предвидим срок от общ

характер, който се прилага към публичноправните искове като цяло, включително за подаване на жалба срещу решение, прието на основание член 16, параграф 1 от Директива 92/43, и който разрешава на възложителя да се отклони от приложимите мерки за защита на видовете, за да осъществи проекта, макар и това да е по-скоро имплицитно, а не изрично посочено в съответното национално право?

- 4) Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен и ако отговорът на втория въпрос е утвърдителен или отговорът на третия въпрос е отрицателен, следва ли от член 16, параграф 1 от Директива 92/43, че компетентният орган не може да приеме, че „няма друго задоволително решение“ освен решение, с което се разрешава на възложителя да се отклони от приложимите мерки за защита на видовете, за да осъществи проект по смисъла на член 1, параграф 2, буква а) от Директива 2011/92, освен ако компетентният орган действително не разгледа алтернативни възможности като алтернативно местоположение или алтернативен проект или отказ на дерогацията?
- 5) Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен и ако отговорът на втория въпрос е утвърдителен или отговорът на третия въпрос е отрицателен, следва ли от член 16, параграф 1 от Директива 92/43, че компетентният орган не може да приеме, че решение, с което се разрешава на възложителя да се отклони от приложимите мерки за защита на видовете, за да осъществи проект по смисъла на член 1, параграф 2, буква а) от Директива 2011/92, се приема „с цел защита на представителите на дивата флора и фауна и за запазване на естествените местообитания“, освен ако самата дерогация — а не смекчаващите мерки, приети за намаляване или компенсирание на вредата, причинена от действията, разрешени с решението за дерогация — не предоставя конкретна защита?“.

Приложими разпоредби от правото на Съюза

- 4 Член 16, параграф 1 от Директива 92/43 предвижда, че когато няма друго задоволително решение и при условие че дерогацията няма вредно въздействие върху запазването на популациите от засегнатия вид в областта на естественото им разпространение на задоволително равнище, държавите членки могат да предоставят дерогация от мерките за защита на видовете, предвидени в посочената директива, при определени условия, включително когато дерогацията е с цел защита на представителите на дивата флора и фауна и за запазване на естествените местообитания.
- 5 Член 6 от Директива 2011/92 установява основните разпоредби относно участието на обществеността в процедурите за вземане на решения в областта на околната среда.

- 6 Член 11 от Директива 2011/92 установява правилата относно жалбите срещу решения, в които следва да участва обществеността съгласно тази директива. Съгласно член 11, параграф 1 държавите членки трябва да гарантират, че в съответствие със съответната национална правна система членовете на заинтересованата общественост, които имат достатъчен интерес или твърдят, че е нарушено право, имат достъп до процедура за преразглеждане пред съд или друг независим и безпристрастен орган, установен със закон, да оспорват материалната или процесуалната законосъобразност на такива решения. Член 11, параграф 2 предвижда, че държавите членки определят на какъв етап могат да се оспорват такива решения. Съгласно член 11, параграф 5 държавите членки трябва да гарантират, че на обществеността е предоставена практическата информация относно достъпа до административни и съдебни процедури за преразглеждане.
- 7 Решения от 16 юни 2005 г., Pupino (C-105/03, ECLI:EU:C:2005:386), от 19 септември 2006 г., i-21 Германия и Arcor (C-392/04 и C-422/04, EU:C:2006:586), от 15 април 2008 г., Impact (C-268/06, ECLI:EU:C:2008:223), от 28 януари 2010 г., Комисия/Ирландия (C-456/08, ECLI:EU:C:2010:46), от 30 юни 2011 г., Meilicke и др. (C-262/09, ECLI:EU:C:2011:438), от 18 октомври 2012 г., Pelati (C-603/10, ECLI:EU:C:2012:639), от 20 декември 2017 г., Caterpillar Financial Services (C-500/16, EU:C:2017:996), от 15 март 2018 г., North East Pylon Pressure Campaign и Sheehy (C-470/16, ECLI:EU:C:2018:185), от 10 октомври 2019 г., Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola (C-674/17, ECLI:EU:C:2019:851), заключение на генерален адвокат Kokott по дело Namur-Est Environnement (C-463/20, EU:C:2021:868), и решения от 24 февруари 2022 г., Namur-Est Environnement (C-463/20, ECLI:EU:C:2022:121), от 6 юли 2023 г., Hellfire Massy Residents Association (C-166/22, ECLI:EU:C:2023:545), и от 15 юни 2023 г., Eco Advocacy (C-721/21, ECLI:EU:C:2023:477).

Приложими разпоредби от националното право

- 8 Съгласно член 84, параграф 21, точки 1 и 2 от Rules of the Superior Courts (Правилник на висшите съдилища, наричан по-нататък „RSC“) молба за допускане на жалба за осъществяване на съдебен контрол върху административно решение се подава в срок до три месеца от датата на обжалваното решение. Съгласно член 84, параграф 21, точка 3 от RSC срокът за подаване на молба за допускане на жалба за осъществяване на съдебен контрол може да бъде удължен при определени обстоятелства.
- 9 В съответствие с установената европейска и национална съдебна практика, и по-специално с принципа на ефективност, предвидената в националното право възможност за удължаване на срока съгласно член 84, параграф 21, точка 3 от RSC подлежи на съответстващо тълкуване, така че да може и да трябва да бъде упражнена по такъв начин, че да се гарантира, че пълният

срок (в случая три месеца) започва да тече от датата, на която жалбоподателят е узнал или е трябвало да узнае за обжалваното решение.

- 10 В ирландското право няма конкретна законова или подзаконова разпоредба, която да определя условията за прилагане на член 11, параграф 2 от Директива 2011/92 по отношение на решенията за дерогация съгласно член 16, параграф 1 от Директива 92/43.
- 11 Запитващата юрисдикция счита, че в националното право и при спазване на изискванията за съответстващо тълкуване, когато за даден проект са необходими няколко разрешения, всяко разрешение представлява отделно решение по същество, което подлежи на самостоятелно обжалване в рамките на законоустановения срок, който започва да тече отделно от датата на всяко решение. Следователно съгласно закона решението за дерогация е отделно решение, така че срокът за осъществяване на съдебен контрол започва да тече от датата на приемане на това решение, а не от датата на издаване на съответното разрешение за осъществяване на проект.
- 12 Запитващата юрисдикция заключава, че сроковете за обжалване на разрешението за дерогация са разумно предвидими, като се позовава на общата правна уредба относно осъществяването на съдебен контрол.
- 13 Останалите приложими разпоредби на националното право са: i) членове 50 и 50А от Planning and Development Act 2000 (Закон за устройството и развитието на територията от 2000 г.) в изменената му редакция; ii) Planning and Development Regulations 2001 to 2023 (Наредба за устройството и развитието на територията от 2001 г. до 2023 г.) (SI 600 от 2001 г.), в изменената ѝ редакция; iii) членове 51, 54 и 54А от European Communities (Birds and Natural Habitats) Regulations 2011 to 2021 (Наредба на Европейските общности (птици и естествени местообитания) от 2011 г. до 2021 г.); iv) член 4 от Planning and Development (Housing) and Residential Tenancies Act 2016 (Закон за устройството и развитието на територията (жилищно строителство) и наемни жилища от 2016 г.).

Кратко представяне на фактите и спора в главното производство

- 14 Преди да подаде молба за разрешение за осъществяване на предложено жилищно строителство в графство Wicklow, Ирландия, на 17 януари 2020 г. заинтересованата страна — Drumkilla Ltd, подава до National Parks and Wildlife Service (Национална служба за парковете и дивата природа, наричана по-нататък „NPWS“) молба за издаване на разрешение за дерогация във връзка с прилепите. Разрешението е издадено на 4 март 2020 г. и впоследствие е изменено на 21 юли 2020 г. В разрешението се посочва, че се издава единствено, за да се разрешат посочените в него дейности във връзка с предложеното жилищно строителство.

- 15 Запитващата юрисдикция прави два фактически извода във връзка с разрешението за дерогация, а именно: i) макар че в разрешението се приема, че няма друго задоволително решение, освен предоставянето на дерогацията, в преписката няма данни да са разглеждани алтернативни възможности, оказващи по-малко въздействие върху строго защитените видове, или да е разглеждана алтернативната възможност да не се предостави разрешението, което дава основание да се заключи, че вероятно не са били разгледани такива възможности; и ii) в разрешението се посочва, че то се издава с цел защита на съответните видове. Ако и доколкото това изискване означава, че самата дерогация — а не смекчаващите условия — е с цел защита на тези видове, то този извод е явно необоснован и дори абсурден.
- 16 Молбата за издаване за разрешение за строеж е подадена до An Bord Pleanála (Национален орган по устройство на територията, Ирландия, наричан по-нататък „Националният орган“) на 21 октомври 2020 г. Молбата се придружава от доклад за проверка на необходимостта от оценка на въздействието върху околната среда (наричана по-нататък „ОВОС“). Измененото разрешение за дерогация е приложено като част от документацията към молбата, така че тази дата е най-ранната дата, на която жалбоподателите са могли да узнаят за това разрешение.
- 17 Националният орган извършва проверка за ОВОС и приема, че представеният от възложителя доклад за проверка за ОВОС надлежно установява и описва преките, косвените, вторичните и кумулативните въздействия на предложеното строителство върху околната среда. Националният орган заключава, че няма вероятност предложеното строителство да окаже значително въздействие върху околната среда и че не е необходимо да се изготвя доклад за ОВОС за това строителство.
- 18 На 15 февруари 2021 г. Националният орган издава разрешение за строеж.
- 19 На 25 март 2021 г. жалбоподателите подават жалба пред запитващата юрисдикция, с която обжалват решението на Националния орган и разрешението за дерогация. Жалбоподателите не са подали молба за удължаване на срока за обжалване съгласно член 84, параграф 21, точка 3 от RSC. На 19 април 2021 г. запитващата юрисдикция допуска до разглеждане искането за осъществяване на съдебен контрол и за спиране на строителните дейности.
- 20 На 5 юли 2023 г. запитващата юрисдикция отхвърля жалбата срещу разрешението за строеж. Все още обаче няма произнасяне по жалбата срещу разрешението за дерогация, която е подадена на самостоятелно основание (т.е. жалбоподателите не твърдят, че разрешението за строеж е невалидно, тъй като разрешението за дерогация е невалидно).

- 21 Запитващата юрисдикция счита, че тъй като жалбоподателите не са обжалвали разрешението за дерогация в срок до три месеца от датата, на която са узнали или е трябвало да узнаят за това разрешение (и следователно в срок, в който съдът би допуснал обжалване чрез съответстващо на правото на Съюза тълкуване на правото на удължаване на срока за обжалване, ако бе подадено такова искане), жалбата срещу разрешението за дерогация е просрочена и следва да бъде отхвърлена, освен ако няма разпоредба от правото на Съюза, които да изисква обратното. Запитващата юрисдикция е склонна да приеме, че няма такава разпоредба от правото на Съюза, но счита, че положението не е съвсем безспорно и следователно е уместно да постави въпроса на Съда.

Основните доводи на страните по спора в главното производство

- 22 По отношение на първия и втория въпрос жалбоподателите твърдят, че от решение на Съда *Namur-Est Environnement* (C-463/20) става ясно, че при конкретните обстоятелства, възникнали в Белгия по това дело и които са приложими и за Ирландия, решението за дерогация трябва да се разглежда като част от производството по издаване на разрешение за осъществяване на проекта, като с издаването на разрешение за осъществяване приключва процеса на вземане на решение. Те изтъкват, че решението за издаване на разрешение за дерогация е предварително решение за целите на преценката на необходимостта от ОВОС и следователно става окончателно едва след приключването на процедурите по Директива 2011/92 било със становище, че не е необходима ОВОС, било — ако компетентният орган прецени, че е необходимо да се извърши ОВОС по отношение на проекта — с приключването на ОВОС. Освен това, тъй като логиката на решение *Namur-Est* се основава на процесуалните права, предоставени на заинтересованата общественост по силата на Директива 2011/92 за проектите, за които се изисква ОВОС, националното право би противоречало на тази директива, ако изисква от жалбоподателите да обжалват разрешението за дерогация още преди възникването на тези права, което става едва с решението за преценка на необходимостта от ОВОС по член 4, параграф 5 от Директива 2011/92.
- 23 Що се отнася до третия въпрос, жалбоподателите твърдят, че съгласно член 11, параграф 5 от Директива 2011/92 не е достатъчно общите правила, включително правилата на общото право, да предвиждат, че срокът започва да тече от датата, на която обществеността е узнала за предварителното решение. Държавата била длъжна да определи изрично на кой етап може да се подаде жалба и да предостави практическа информация относно достъпа до процедурите за подаване на такива жалби, включително да уточни точно срока, в който трябва да се подаде жалбата.
- 24 Що се отнася до четвъртия и петия въпрос, жалбоподателите твърдят, позовавайки се на решение на Съда *Luonnonsuojeluyhdistys Tapiola* (C-

947/17), че съгласно член 16, параграф 1, буква а) от Директива 92/43 компетентният орган трябва: а) да разгледа алтернативите; и б) да обясни как ги е разгледал. Тази разпоредба не е подходящо правно основание за издаване на разрешение за дерогация в настоящия случай, тъй като дейностите, които се иска да бъдат разрешени, не са насочени към защита на дивата флора и фауна или към запазване на естествените местообитания. Тази разпоредба няма за цел да улеснява строителството, особено когато липсват доказателства, че възложителят е разгледал строителни алтернативи, които биха позволили да се измени строителният проект и да се избегнат изцяло забранените дейности, засягащи строго защитени видове.

- 25 По отношение на първия и втория въпрос държавата твърди, че решение *Namur Est* няма отношение към въпроса за приложимия преклузивен срок. Тя твърди, че решението за издаване на разрешение за дерогация по член 16 т Директива 92/43 е отделно решение, взето в рамките на производство за издаване на разрешение за осъществяване на проекта, и е „обжалваемо“ като отделно решение, взето в рамките на това производство. Разрешението за дерогация обаче не трябва да се разглежда като част от производството по издаване на разрешение за осъществяване на проекта за цели, различни от тези, свързани с обхвата на въпросите, които трябва да бъдат разгледани или оценени съгласно Директива 2011/92. Първо, срокът за обжалване на разрешението за дерогация в настоящия случай е три месеца от издаването на разрешението за дерогация или, алтернативно при прилагане на съответстващо тълкуване, от датата, на която жалбоподателите действително са узнали или е трябвало да узнаят за разрешението за дерогация. Директива 2011/92, тълкувана в светлината на принципите за достъп до правосъдие, предвидени в член 9, параграф 2 от Орхуската конвенция, не изисква в този случай националните срокове да се тълкуват по различен начин. Второ, при конкретните обстоятелства по настоящото дело, когато жалбоподателите не се позовават на невалидност на разрешението поради невалидност на разрешението за дерогация, няма основание за тълкуване на националните преклузивни срокове в смисъл, че разрешението за дерогация може да бъде обжалвано в края на производството по издаване на разрешение за осъществяване на проекта. Трето, жалбоподателите са могли да обжалват решението на съответния компетентен орган за издаване на разрешение за осъществяване на проекта, с мотива че той не е оценил въздействието на проекта върху защитените видове по-строго, отколкото това е било направено на етапа на издаване на разрешение за дерогация, но не са го направили. Четвърто, от решение на Съда *Hellfire Massy Residents Association* (C-166/22), следва, че Директива 2011/92 не предвижда задължение процедурата за дерогация по член 16 да бъде включена в процедурите за издаване на разрешение за осъществяване на проекти и съответно не може да има съпътстващо задължение за съответстващо тълкуване на националните срокове, за да се заключи, че срокът за обжалване на издаването на разрешение за дерогация следва да тече от окончателното решение по устройствения закон. Това би било в пълно противоречие с принципа на правната сигурност.

- 26 Що се отнася до третия въпрос, предложеният от държавата отговор е, че Директива 2011/92, тълкувана в светлината на принципа на широк достъп до правосъдие съгласно член 9, параграф 2 от Орхуската конвенция, няма посочените във втория въпрос последици, когато правото на съответната държава членка не е определило окончателно в съответствие с член 11, параграф 2 от Директива 2011/92 на какъв етап могат да се оспорват решенията, действията или бездействията и когато положението не е определено със сигурност от националната съдебна практика.
- 27 Държавата твърди, че четвъртият и петият въпрос са безпредметни, тъй като жалбата е подадена извън срока за обжалване. Ако въпросите все пак бъдат поставени, на тях трябва да се отговори утвърдително.
- 28 Заинтересованата страна твърди, че съгласно член 84 от RSC тримесечният срок за обжалване на решението за дерогация пред съд започва да тече от датата на решението. Не е подадена молба за удължаване на срока и следователно правото на обжалване на разрешението за дерогация е преклудирано.

Кратко изложение на мотивите на преюдициалното запитване

- 29 Запитващата юрисдикция предлага на първия въпрос да се отговори отрицателно. Тя счита, че от решение *Namur-Est* не следва, че разрешение за дерогация или друго решение, включващо множество разрешения, трябва да се разглежда като едно-единствено решение за всякакви други цели като например за изчисляване на сроковете. Разглеждането на такива вторични разрешения като част от първичното разрешение за такава друга цел би създавало процесуален хаос и би било в противоречие с принципа на правната сигурност.
- 30 Запитващата юрисдикция предлага на втория въпрос, в случай че той възникне, да се отговори отрицателно. Тя счита, че решение *Namur-Est* не следва да се тълкува разширително така, че да води до преуреждане на националните преклузивни срокове, които са въпрос от сферата на националната процесуална автономия при спазване на принципите на равностойност и ефективност. Подобно разширително тълкуване на решение *Namur-Est* би било в противоречие с принципа на правната сигурност. Подобно разширително тълкуване не е необходимо, тъй като когато даден проект изисква множество разрешения, всяко разрешение може да бъде обжалвано в момента на неговото издаване в рамките на съответния преклузивен срок в националното право, който може да варира в зависимост от решението при спазване на принципите на равностойност и ефективност. Що се отнася до конкретните поделементи, посочени във въпроса: i) фактът, че проектът е бил предмет на разглеждане на всеки отделен случай, както е предвидено в член 4, параграф 2, буква а) от Директива 2011/92, е без значение; ii) фактът, че преценката по член 4, параграф 5 за целите на

първичното разрешение е извършена след предоставянето на вторичното разрешение и едновременно с решението за първичното разрешение, също е без значение; iii) ако правото на Съюза по принцип не изисква отлагане на началото на срока за обжалване на вторичното разрешение до издаването на първичното разрешение, това трябва да се прилага a fortiori, ако производството по обжалване на валидността на вторичното разрешение не съдържа никакво основание за обжалване на съответното първично разрешение чрез позоваване на твърдяната невалидност на вторичното разрешение; и iv) когато жалбоподателят не е подал молба за удължаване на срока за обжалване на вторичното разрешение, както се изисква от националното право в случай на закъсняло оспорване, не възниква необходимост от съответстващо тълкуване.

- 31 Предложението от запитващата юрисдикция отговор на третия въпрос, в случай че възникне, е утвърдителен. Според нея целите на достъпа до правосъдие се постигат с наличието на предвидим срок. Общият срок в член 84 от RSC създава достатъчна предвидимост за жалбоподателите като цяло.
- 32 Предложението от запитващата юрисдикция отговор на четвъртия въпрос, в случай че възникне, е утвърдителен. Тя счита, че изискванията на Директива 92/43 биха били значително нахърнени и че разглеждането на алтернативните възможности би било мнимо и нереално, ако не се разгледат надлежно действителните алтернативи, а именно алтернативни местоположения, ако това е възможно, алтернативни проекти, ако това е възможно, или дерогацията да бъде отказана.
- 33 Предложението от запитващата юрисдикция отговор на петия въпрос, в случай че възникне, е утвърдителен. Текстът и смисълът на член 16, параграф 1 от Директива 92/43 подкрепят тълкуването, че постигането на целта за защита на дивата флора и фауна и за запазване на естествените местообитания трябва да се подкрепя от самото решение за предоставяне на дерогация. Разрешаването на дерогация по други причини и последващото смекчаване на това решение с мерки за защита не би било в съответствие с тази разпоредба.
- 34 Що се отнася до релевантността на поставените въпроси, ако отговорът на първия или втория въпрос е отрицателен или ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен, но отговорът на втория въпрос е отрицателен въпреки наличието на общо приложим срок, жалбата на жалбоподателите трябва да бъде отхвърлена като просрочена. В случай че жалбата не е просрочена, отговорите на четвъртия и петия въпрос определят дали разрешението за дерогация се счита за невалидно.